

OLOV SVEDDELID

Schahens miljarder

OLOV SVEDELID

Schahens miljarder

 SAGA
EGMONT

Olov Svedelid

Schahens miljarder

SAGA Egmont

Schahens miljarder

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1985, 2020 Olov Svedelid och SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726412130

1. E-boksutgåva, 2020

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

1

- Allt är förfalskat. Utfört av mästare, men falskt. Allah fäller tårar inför detta skändliga dåd.

Säkerhetschefen Jaafar Fharamandi var så upprörd att han hade svårt att få fram orden. Felet borde inte vara hans eftersom han var ny på posten, men den gamle imamens glödande kolögon fick honom att känna skuld och hans kinder var grå och händerna skakade. Han hade låtit sätta upp starka strålkastare nere i det innersta av Centralbankens valv men inte ens i det skenet såg föremålen annat än äkta ut.

- Förrädaren måste ha planerat detta i åratal, fortsatte han. Han dömdes ju för det värsta brottet i Koranen, brott mot jorden, men det här ökar hans börda mot vårt folk.

Fharamandi svettades när han knackade med pekfingerknogen mot juvelgloben. Imamen hade några av sina närmaste män med sig och även deras olycksbådande tystnad kom säkerhetschefens magnerver att dra ihop sig till ett smärtnystan. Ändå var det ju han som misstänkt bedrägeriet och låtit experterna granska tingen.

- Globens ställning ska ju vara av rent guld och väga 34 kilo. Vi skrapade på ytan. Bly täckt med tunt bladguld. Stativet ska vara besatt med över 51 000 ädelstenar på tillsammans 18 200 karat. Glasbitar. Världens hav på globen ska bestå av smaragder och världsdelarna av rubiner, med undantag av Iran, sydöstra Asien och England som tecknats med diamanter och centrala och södra Afrika som tecknats med safirer. Glas och färgat glas.

Den gamle kände självklart till vad de heliga kronjuvelerna bestod av men Fharamandi rabblade ändå upp uppgifterna som om det var något som krävdes av honom. Dessa glödande ögon som brände som eldstungor. Han måste svälja några gånger för att få bort gommens torrhet.

- Mina företrädare, sa han med markerad betoning på det senare ordet, tog ju för givet att brottslingen bara tagit med sig av de lösa kronjuvelerna när han flydde som den sjuke hund han var. Men se här!

På ett podium stod Nadirtronen som populärt kallades Påfågelstronen. Fharamandi var kort till växten och det såg komiskt ut när han ställde sig bakom den 217 centimeter höga gyllene tronen, men imamen och hans män log inte. Ingen hade någonsin sett honom le.

- Själva bladguldet på tronen är intakt, men alla 26 733 ädelstenarna, som mest bestod av rubiner och smaragder, är utbytta mot färgat glas.

På ett underlag av djupblått siden stod den utsökta Pehlevikronan, tillverkad så sent som 1926. Säkerhetschefen petade med sitt tjocka pekfinger mot en av stenarna och visade att nageln gjort ett litet märke på den glatta ytan.

- Kronans 3 380 diamanter utbytta mot glas. Fem smaragder på 199 karat. Grönfärgat glas. Dom två safirerna, blått glas. Dom 368 utvalda och exklusiva pärlorna är ersatta med imitationer. Om den förste av mina företrädare skött sin syssla hade vi tvingat hit den sjuke hunden för att svara för sina brott inför folket. Nu fick han dö innan.

Blinkade den gamle aldrig? Fharamandi kunde inte hejda en rysning som fick hans något fetlagda kropp att rista till. Snabbt visade han hur alla ädla stenar bytts ut i det kejsarliga bältet, i kejsarstaven och i kejsarsvärdet. Likaså

var den tidigare diamantöversållade kröningsmanteln nu bara ett stycke textil med inflätade och slipade glasbitar. Den gamle imamen lyssnade och hans tunna ansikte var som vanligt skuret i boaserat trä. Bara ögonen glödde och glödde.

- Här - här kommer den galne hundens mest djävulska dåd, viskade Fharamandi och undvek att se på imamen. Jag önskar att gamarna hade fått hacka hans inälvor.

I sin monter vilade världens största diamant, Darya-e-Noor. Större än Koh-i-Noor, hemlighetsfull, omspunnen av sägner, döden klibbade vid den men ändå var den åtrådd som en ung brud av sin brudgum. Säkerhetschefen lyfte upp glaskupan och tog stenen i båda händerna och höll upp den mot den gamle. Nästan snyftande sa han:

- Om jag släppte den i golvet skulle den krossas i miljoner skärvor.

Ett ögonblick övervägde han att göra det för att understryka sina ord men la istället tillbaka den i montern. Han gjorde en olycklig gest mot samtliga föremål i valvet och suckade.

- Här finns ingenting av värde kvar.

En av de två männen viskade något till den andre som långsamt nickade. Fharamandi torkade pannsvetten med baksidan av handen och plötsligt rann orden ur honom som för att förekomma den hotfulla tysta kritiken.

- Jag är införstådd med att ingen ska få veta något om detta. Jag är informerad om att juvelerna skulle ligga som borgen för ett stort lån till vårt land. Mått och steg är vidtagna. Alla som kan ha deltagit i komplotten på förrädarens tid är häktade och förhöras just nu och de kommer inte att släppas. Någonstans i världen finns ju juvelerna och jag ska ... jag ska ...

Han visste inte hur han skulle uttrycka det som han förmodade att han skulle och tystnade. Den gamle vände

sig mot honom. Den tunnläppade munnen under spetsnäsan rörde sig och även hans röst var besatt av den inre elden.

- Det som stulits av Irans folk skall tillbaka till Irans folk.

Fharamandi förstod. Ansvaret var hans och han skulle få stå till svars om han misslyckades. Uppdraget var heligt. Kronjuvelerna måste återföras och ingenting fick hindra detta.

Absolut ingenting!

2

Trots att han smort in sig med insektsskyddande medel bet sig de små svarta, envisa stickflugorna igenom och nålsticken var irriterande även om de inte var smärtsamma. Meredith slog håglöst mot flugmolnet med handduken och hoppades att insekterna skulle välja andra offer, även om han vid en så tidig timme var den ende på den lilla sandstranden.

Nej, Paradise Island och Bahamas var en besvikelse. Inget var som han drömt om. Samtidigt var det en skön känsla att ha kunnat flyga till ögruppen på semester utan att tänka på om han hade råd eller inte. Nu kunde han lägga Bahamas till erfarenheterna och säga till en nyvunnen bekant i Tokyo eller Kuala Lumpur eller Oslo: "Bahamas? Akta dig. Trevligt för en dag kanske men sen är det ingenting."

Den karibiska solen brände och hans hud började efter fyra dagar få en lätt bronsaktig ton, men han visste att så snart han kom till normal temperatur igen skulle skinnet blekas till det vanliga vita. Det gjorde honom inget. Meredith var inget strandlejon.

Skulle han stanna veckan ut eller återvända till London? Det skulle vara skönt att känna svalare luft på Long Acre och dricka källarsvalt lageröl på Nag's Head. Det ljummet brittiska hade han tappat smaken för sedan flera år. Han kände sig håglös och slö på Paradise Island och undrade om han gjort rätt som tagit en veckas ledighet som han inte alls hade längtat efter. Det var mr Peters som välvilligt uppmanat honom att tänka på annat än firman. "Du gör

som du vill, Meredith, men alla behöver vi koppla av ibland.” Underförstått betydde det att om andra tog ledigt borde han också göra det, man fick inte bryta mot oskrivna men viktiga lagar.

Ett dopp kanske. Han gick fram till den remsa sandstrand som låg omkring hundra meter från den sjutton våningar höga Holiday Inn-skrapan. Sanden flankerades av de mörka lavastenarna som Meredith undvek, eftersom tångkrabor och underliga små reptilliknande djur pilade ut och in i lavans håligheter. Vattnet var gnistrande klart och varmt och han la ifrån sig handduken för att vada ut på den långgrunda botten. En bit ut i vattnet stack ett par klippor upp som ett par bruna, skrovliga torn. Även om vattenytan såg stilla ut var lugnet bedrägligt, de starka strömmarna avspeglades i suget mellan klipporna. I övrigt var horisontlinjen obruten och himmel och hav smälte samman till ett svagt, skimrande dis.

Eller ... Meredith stirrade ut över den oändliga Atlanten. Vad var det som drev utåt? En båt? Nej, något plattare. En flotte av något slag? Han skärpte blicken. Något rörde sig på det platta. Vinkade någon? Så såg han var det var. En gummimadrass med ett barn. På väg med strömmarna ut till ett ingenting.

Utan betänkande rusade han ut i vattnet till midjehöjd och därefter började han simma med kraftfulla tag i riktning mot flytmadrassen. Han måste simma i cirkel runt en av klipporna för att inte sugas mot den och skadas av de vassa spetsarna. Meredith kom med i en ström och det kändes som om han fick skjuts av en osynlig hand. Långsamt närmade han sig madrassen och kunde urskilja barnet, och han såg att det var en pojke i tvåårsåldern som fäktade med armarna och grät. Pojken reste sig och tog några osäkra steg på det böljande underlaget.

- Sätt dig, skrek Meredith.

Pojken tappade balansen och föll bakåt och rullade nära madrassens kant men kravlade sig instinktivt mot mitten. Meredith crawlade sista biten med piskande fotsnärtar och det saltmättade vattnet sved mot ögonen. Äntligen var han framme och fattade tag i den röda madrasskanten. Pojken hade kavat sig upp igen och tog några bredbenta steg mot honom. Meredith log lugnande mot honom.

- Såja, det är inget farligt. Vi är snart tillbaka igen. Sätt dig så går det mycket bättre.

Pojken tycktes inte förstå och sa ett par ord som Meredith inte förstod. Men han slutade gråta och skrattade istället förtjust med små barns förmåga att snabbt växla humör. Han var betydligt ljusare än invånarna på Bahamas men mörkare och med mer utmejslade drag än européerna. Arab kanske. Men å andra sidan ...

Madrassen hade svängt runt och i ett ögonblick av panik undrade han var Paradise Island hade tagit vägen. Han hävde sig upp på madrassen och uppfattade den lilla öns kontur. Herregud, hade han kommit så långt ut! Skulle det gå att ta sig tillbaka? Och med en madrass i släptåg! Längst fram fanns ett kort rep som hängde ner i vattnet och tydligen hade knuten lossnat från förtöjningen.

- Sitt bara stilla, så simmar vi tillbaka till din mamma.

Pojken skrattade igen och ögonen blev kisande springor när Meredith grep tag i repet och började kämpa mot strömmen. Fruktansvärt, så trögt det gick! Han vände över på rygg och simmade på det viset en lång stund för att samtidigt kunna hålla ett vakande öga på pojken som började gäspa och klippte med ögonen.

- Sov du, mumlade Meredith. Så ramlar du inte i vattnet i alla fall.

Den starka hettan kom pojken att bli dåsig. Han la sig på sidan, stack tummen i munnen och somnade. Meredith återgick till bröstsimmet. Hade han kommit en meter

framåt? Eller var strömmen starkare än hans ansträngningar? I så fall hade han och pojken inte en chans, de skulle vara dömda att tillsammans torka ut på flytmadrassen.

Det gick inte att vila en enda sekund. Redan började det värka i musklerna och det salta vattnet trängde in i hans halvöppna mun. Han hade den vältränade idrottsmannens grundkondition, men flera års vällevnad hade luckrat upp en del av fastheten i musklerna. Han fräste ut saltvattnet, slöt ögonen för att skydda hornhinnorna och slet sig framåt mot ön, som föreföll ouppnåelig. På barns vis räknade han långsamt till hundra innan han tittade upp igen. Paradise Islands trädklädda stränder var lika långt borta. Hundra nya simtag, ny titt. Nej. Det skulle inte gå. Han skulle aldrig orka.

Ändå följde han sin uppfostran att kämpa till sista hjärtslaget. Hur många rugbymatcher hade inte vänt därför att ett av lagen velat mer än motståndarna? Det var viljan som avgjorde. Gå på knäna, men gå på! Du kan besegra motståndaren om du bara vill. Så länge du är vid medvetande kan du utföra mirakel. Tränarens hesa, uppfordrande röst ringde i öronen och orden hade fungerat på den tiden.

Men det var en annan sak att försöka slå ett annat rugbylag. Här hette motståndaren Atlanten och mot den hjälpte inget pep talk. Atlanten som varit med då jorden föddes och som skulle finnas kvar tills den förintades och som begravt så många sjöfarande utan att fälla en salt tår. Hans fot stötte emot något som gled undan och hjärtat dunkade till. En haj? Fanns hajarna här? Hans utmattade hjärna förmådde inte minnas vad han hört om havets faror men han fick kväljningar vid visionen av tandrader som slet bort kött från hans kropp.

Pojken gnydde till i sömnen och vände på sig, och Meredith tog några ryggsimtag tills han var säker på att den lille inte skulle rulla ner i vattnet. Hundra igen. Titta upp. Hade inte ön kommit närmare? Lite lite? Han såg den mäktiga moderön New Providence Island som en mörkgrön skugga bakom. Blunda. Hundra simtag, sidsim för att han skulle kunna hålla i repet och så kraftiga benknyckar han förmådde. Titta upp. Närmare? Han visste inte. Saltvattnet låg som suddigt grums för ögonen.

Det värkte i alla leder och han märkte hur han var på väg att stelna till alldeles. Senor och brosk ville inte vara med längre och de lydde bara motvilligt hjärnans och viljans order. Simma Meredith, simma, annars är det ute med dig. Just nu när du har börjat leva. När du har upptäckt allt det goda i livet. Tränarens röst intill örat. "Har du en enda blodsdroppe kvar i dina förbannade ådror så offerar du den hellre än kastar in handduken. Du är inte viktig, men segern är viktig."

Plötsligt tappade han taget om repet. Madrassen gled genast bort med strömmen och han måste ta ett par ursinniga crawltag innan han nådde repet igen och kunde återuppta kajkandet mot land. På några sekunder hade han förlorat allt han vunnit på säkert femton minuters kamp. Kanske. Han kunde inte bedöma sekunder och minuter. Bara slita. Men förlorat hade han. Som han förmodligen skulle förlora nu. "Ingenting är förlorat förrän matchen är över och siffrorna visar på nederlag. Så länge spelet pågår kan allt hända."

Men var inte matchen över nu? Meredith Jones mot Atlanten. Dåliga odds från början. Klena hejramsor. Usel utrustning, ett par badbyxor och en naken kropp. Dessutom var Atlanten en fruktansvärd motståndare därför att den var så likgiltig. Den ansträngde sig inte. Den bara fanns. Omslöt honom med sin ljumma famn och vaggade honom

förrädiskt till den sista vilan. Sjunk ner i mig du, Meredith, sjunk sakta ner mot botten och förena dig med miljoner och åter miljoner människor som har fått ro i mig, kom Meredith, av mig får du lugn, jag bryr mig inte om hur mycket du sprattlar på min yta därför att jag vet att jag får dig ändå och jag har tid att vänta, men varför hålla på ...

Han spratt till. Höll han på att somna? Ny kraft strömmade in i lemmarna och han simmade ilsket sammanbitet hundra och hundra och hundra ögonslutna tag till. Han hörde några ljud från pojken som troligen drömde något, men Meredith hade inte tid att titta bakåt. Han visste av erfarenhet att när man är som mest utmattad kopplar viljan in reservkrafter som man inte anar att man äger. Men reserver är reserver. Laddas snart ur. Åter stelnade lederna och belades med blyplattor och varje simtag kom kroppen att skrika i protest.

Det fräna saltvattnet trängde ner i strupen och han måste hosta tills han tyckte att lungorna gick sönder, men hela tiden måste han simma sidsimmet för att inte tappa sträcka. Han blinkade några gånger för att få något så när klar sikt. Den vita hotellbyggnaden syntes som ett suddigt utropstecken i skogen av höga, tätväxande träd. Närmare, men långt långt kvar. Han mindes plötsligt de där slemmiga krypvarelserna som dök fram ur lavastenarna och stirrade på honom med sina kalla, utstående ögon. Till höger nere på stranden fanns den enda butiken i hela området, en inföding som sålde sprit direkt över trädisk i ett erbarmligt skjul och där åratals skräp i form av plastpåsar, trasiga trälådor, buteljer och plåtburkar växt till motbjudande kullar. Nej, om han ändå gick på Long Acre igen på väg till den franska restaurangen ...

Benen kändes som om de skulle falla från kroppen av sin egen blytyngd. Smärtan i axlarna var inte stickande utan tungt förlamande och nacken var som pressad i en tving.

Mer saltvatten fastnade i strupen och han var nära att storkna. Omedvetet ryckte han till i repet och framkanten av madrassen doppades under ytan. Vattenstrilar vätte pojkens hud, blev till små pärlor och förångades av den glödande solen. Pojken vaknade inte och andades lugnt och tryggt.

Om han bara visste! För liten för att förstå, för sovande för att begripa. Kanske han inte skulle vakna alls mer och det vore nog det barmhärtigaste. När Meredith kände att allt var förgäves skulle han försöka kava sig upp på flytmadrassen och ta pojken i famnen och vagga honom och försöka somna själv. "Har slutsignalen gått? Nehej. Då så. Ut då för fan och ta dom rakt upp och ner. Dom är lika körda som du. Om du blåser på dom så ramlar dom som kägglor."

Håll då äntligen käften, mr Quayle! Blås själv på Atlanten och se hur mycket den ramlar. Och Atlanten skäller inte så att saliven sprutar när man förlorar. Den bara tar emot och förlåter och förstår och tycker synd om en. Merediths ansikte blev till en mask av smärta då han mekaniskt rörde armar och ben i tröga simtag. Gick det framåt eller bakåt? Mot stranden eller mot de öde vattenvidderna? Neråt eller uppåt? Mot djupet eller mot himlen som ånga?

På något underligt sätt hade han tydligen ändå närmat sig Paradise Island betydligt. Kanske han hamnat i en motström.

Han kunde se de två låga klipptornen och till och med det lätta skummet kring dem. Nära - men en avgrund mellan honom och stranden. Saltvattnet fyllde lungorna eftersom han inte längre hade kraft att frusta ut det och det kändes som att frätas sönder inifrån. Ett simtag till ... ett till ... så det sista taget ... Benen rörde sig inte mer. Armarna gjorde en sorts rörelse men stelnade mitt i den.

Ingen vilja i världen kunde kommendera fram mer kraft ur en utpinad kropp. Han lät sig drivas till madrassen och fattade tag om gummikanten med fingrar som inte förmådde gripa. Det skulle inte gå att häva sig upp. Pojken skulle få bli ovaggad. Det var inget att göra åt. Det var som det var. Han höll kvar repet runt handleden eftersom han ville ha den lille okände pojken sällskap när han gick över gränsen.

Meredith blev liggande på mage med utbredda lemmar på den solvärmda ytan. Ögonen var öppna under vattnet och långt därnere kanske botten kunde skimras. Några stora, glidande mörka skuggor kom mot honom, som mot ett försvarslöst offer. Det gjorde det samma.

Allt gjorde det samma ...

3

Han uppfattade motorljudet först när det var alldeles intill honom. Någon ropade på ett okänt språk och en annan svarade. Starka händer drog honom över en reling till en öppen motorbåt. Motorerna röt till och båten kördes med högsta fart mot stranden. Meredith rullades över på mage och någon tryckte händerna rytmiskt mot ryggen och pressade saltvattnet ur lungorna på honom. Han ville kräkas men orkade inte.

Båten körde upp direkt på stranden och ett par män hoppade ur och fick hjälp att lyfta ur Meredith och den lille pojken som vaknat och grät och gnällde. Meredith kunde se som i en fuktig dimma hur en ung kvinna slöt pojken till sitt bröst som om hon aldrig mer ville släppa honom. En man i vit skjorta gav några skarpa order och kvinnan skyndade med pojken i famnen till en stor, mörk bil. Mannen i den vita skjortan talade med en ung upppassare från hotellet och kom sedan halvspringande mot honom. Rösten var mjuk och hård på samma gång.

- Vi ska ta hand om er, mr Jones. Var inte ängslig.

Ängslig? Varför skulle han vara ängslig? Han reste sig och tog ett stappelsteg mot hotellet men stöp i sanden utan att kunna ta emot sig. Sakta kände han hur medvetandet höll på att lämna honom. Han bars mot hotellet och in i lobbyn och till en av hissarna av de män som varit i båten men som han inte kunde urskilja ansiktena på. Mannen i den vita skjortan var med och det var den han såg, det andra blev suddigt.

Han fördes in i duschen i sitt rum och man spolade honom med sötvatten och bar honom till den breda sängen och bredde det tunna täcket över honom.

- Drick, mr Jones. Det är nödvändigt.

Var det? Han ville bara sova, men svalde lydigt det kalla söta vattnet i små klunkar och det kändes som att svälja gudarnas nektar. Han ville säga att han tänkte sova men fick bara några gurglande ljud över läpparna. De tycktes förstå ändå och lämnade honom på, som det verkade, tassande fötter. Meredith slocknade direkt.

Han hade en oredig upplevelse av en man med kolsvart hud och varma ögon som kände på honom och uppmanade honom att göra saker, men det blev fragment i en lång härva av jagande drömmar. Nya strömmar drog honom utåt, nya oformliga skuggor under ytan fick väldiga huggtänder och de dansade runt honom i väntan på det lovliga bytet.

Meredith vaknade med ett ryck och satte sig upp i sängen. Gäspade och drog fingrarna genom håret som han brukade göra om morgnarna. Han tittade på klockan. Sex. På morgonen eller kvällen? Persiennerna var nerfällda och la rummet i halvdunkel och han klev ur sängen för att dra upp dem. Först var han stel som en torkad pinne men han hade lärt sig tekniken att mjuka upp lemmarna, och även om hans kropp varit spänstigare då satt de gamla kunskaperna i. Efter femton minuters systematisk gymnastik rörde han sig som vanligt även om något av mattheten satt kvar.

Det var ganska ljust ute men svårt att säga om det var gryning eller skymning. Han satte på radion, de smattrande reklamrösterna välldes in i rummet och efter en kort stund fick han den önskade upplysningen: det var på aftonen. Magen drog ihop sig av hunger och han kom att tänka på att han inte ätit sedan frukosten och han avskydde att inte

få mat på regelbundna tider. Han borstade tänderna och såg på sin spegelbild. Håret var flygigt som det blev när det var nytvättat och huden hade fått några små sprickor, annars var det samma gamla välbekanta ansikte som mötte honom. De många fräknarna doldes något av den tillfälliga lätta solbrännan men de fanns där sedan födseln och skulle följa honom till graven. Blå ögon under tunna, ljusa bryn och en rak, kraftig näsa.

Meredith visslade när han tog på sig en ljusblå skjorta, en mörkare blå slips med diskret mönstring, ljusa byxor och mörkblå clubjacka. I den stora rumsspegeln såg han hur dörrvredet sakta fördes neråt och han svängde runt och rynkade pannan. En oklanderligt klädd, storsväxt svart man smög in och spanade mot sängen.

- Vem är ni? frågade Meredith skarpt.

Mannen hoppade till och betraktade honom med största häpnad.

- Är ni uppe?

- Varför skulle jag inte vara uppe?

- Men kära nån, jag räknade med att ...

Han sträckte fram handen och bugade kort.

- Doktor Stone. Min praktik är i Nassau men hotellet tillkallar mig när det behövs medicinsk assistans.

Nu kände Meredith igen honom som den som dykt upp i det som alltså inte varit en dröm. Han skakade läkarens hand och Stone såg på honom som om han bevittnade ett underverk.

- Ni var ju totalt slut. Medvetslös. Och här står ni som om ingenting har hänt.

- Det var bara kroppen. Förr tog jag ut mig precis lika mycket även om jag medger att det var mindre livsfarligt. Men processen är densamma.

- Då behöver ni alltså ingen medicin?

- Snarare en gin och tonic. Det är för tidigt för middag men jag tänkte gå ner i baren och ta en drink och trösta magen med lite snacks tills dom serverar middag. Får jag se doktorn på något att dricka?

Stone log brett och visade jämna, vita tandrader.

- En annan gång kanske. Jag antar att jag inte behöver titta till er flera gånger. Ni förefaller vara en man som kan ta vara på er själv.

- Jag mår utmärkt.

De åkte ner i hissen tillsammans till lobbyn, där läkaren lämnade honom efter en ny handskakning. Meredith gick in i matsalen som liknade en tropisk trädgård. Genom de stora glasfönstren såg man den stora poolen med små broar och barsserveringar. Det var där hotellgästerna tillbringade större delen av sin dag och inte i havet, och han kunde höra några unga kvinnors skratt då deras kavaljerer kom med något skämt. Hovmästaren tog hans bordsbeställning för även om det inte var högsäsong och ont om plats ville Meredith alltid vara säker på bord. Han avskydde hovmästares upphissade ögonbryn och allmoserösten om att man skulle se vad man kunde göra, men ...

En av de många steelbandgrupperna som avlöste varandra i lobbyn mellan matsalen och baren spelade på sina instrumentaliserade gamla oljefat, och den dagen var det sex man som frenetiskt dunkade fram smittande västindiska rytmer och sjöng till. Meredith klappade med i takten då han satte sig i en av barens korgstolar och beställde.

- En gin och tonic, ingen is, två skivor citron, tack. Ge mig några små sandwiches också och nötter.

Barmannen kom strax med det beställda. Meredith lutade sig tillbaka i stolen och förde glaset till munnen och andades in den svaga doften av enbär. Det här var en av de

bästa stunderna på dagen. Då dagen gick över i kväll och markerades av just den första drinken före middagen. Han rullade klunken runt i gommen innan han svalde den. Han böjde sig fram och tog en av de små trekantiga snittarna och stoppade i munnen och uppskattade den lätt syrliga smaken av okänt pålägg.

- Mr Jones?

En av vaktmästarna från receptionen stod bredvid honom.

- Ja?

- Telefon, sir. Det går bra att ta samtalet i hytt nummer tre.

Meredith gick undrande ut i lobbyn och mot hytterna. Han kände ingen på Paradise Island och för den delen heller ingen på New Providence Island. Han var där på semester och hade inte knutit några professionella kontakter och dessutom hade han inte stött på någon som verkade värd att göra sig bekant med. De flesta var amerikaner på lekhumör och de trivdes bäst med varandra.

- Det är Meredith Jones.

- Jag är glad över att ni hämtat er så snabbt, mr Jones. Doktor Stone berättade om er fysiska förmåga. Vi är alla så tacksamma för ert hjältemodiga ingripande.

- Det var inget, mumlade Meredith.

- Det var något mycket stort ni gjorde. Har ni ätit middag än?

- Jag har beställt bord, men det är lite tidigt.

- Utmärkt. Då äter ni med mig. Jag sänder en bil för att hämta er om ungefär en halvtimme. Passar det?

- Jag är inte formellt klädd.

- Det blir bara vi två. Om en halvtimme alltså.

När Meredith återvände till baren slog det honom att mannen inte presenterat sig. Vem var "jag" som var så glad? Vilka var "vi" som var så tacksamma? Men det fick ge

sig, han hade vant sig vid att ta saker som de kom. Han smuttade på drinken och bestämde sig för att låta den bli den enda eftersom han alltid ville vara helt klar i hjärnan när han träffade människor för första gången. Exakt en halv timme senare kom den lille upppassaren som varit nere vid stranden tidigare, och han log så att hela det svarta ansiktet sken.

- Bilen är här nu, sir.

- Jaha, tack.

Han reste sig och upppassaren svansade runt honom.

- Våldigt bra simmat i dag, sir.

- Tycker du det?

- Ja, sir. Våldigt bra. Ingen av oss skulle ha vågat och ändå är vi födda här.

Meredith skrattade godmodigt.

- Jag kanske vågade just för att jag inte är född här.

En äldre man med tungt, trött ansikte stod utanför hotellet framför en svart Cadillac av senaste modell. Han var klädd i svart uniform med silverträsar och bar skärmmössa. Uppassaren sprang fram för att öppna men chauffören sjasade undan honom och öppnade med en samtidig honnör. Meredith klev in och sjönk ner i den vita skinnklädseln och sträckte ut benen i oceaner av utrymme, klätt med guldfärgad heltäckande matta. Chauffören drog igång motorn, det blev en viskning. Cadillacen smög på tysta vingar ut till vägen över Paradise Island. Den gick som en uthuggen fåra genom den fula vildvuxna skogen av höga träd och billyktornas ljus svepte över stammarna i skymningen.

- Förlåt, vart är vi på väg? frågade Meredith.

Chauffören ryckte på axlarna och mumlade något ohörbart. Kanske han inte kunde engelska, kanske han inte ville svara. Det fick ge sig det också. Han hade ingen brådska och började känna en svag nyfikenhet på vem hans

värd skulle vara. Att döma av bilen var det ingen fattiglapp som bjöd på middag.

Bilen kom fram till bron som förband de båda öarna och chauffören betalade avgiften till vakten utan ett ord. På andra sidan kom de in i Nassau och körde västerut på Bay Street längs båthamnen, där det låg en fantastisk flotta av lyxkryssare, mångmiljonärernas leksaker som körde mellan de många västindiska öarna på jakt efter nya nöjen, nya partyn, nya sensationer.

Meredith hade strosat i Nassau och blivit besviken på staden som på så mycket annat på Bahamas. En trist håla med låg bebyggelse och så snart man kom utanför huvudgatan var husen av slumkaraktär, slitna och förfallna och skjulen trängdes på bakgårdarna. Senare samma kväll hade han åkt till Casinot utanför Nassau och där fanns de påkostade villorna och det eleganta shoppingcentrat. Det var ett storslaget Casino med allt som kunde fresta speldjävulen: enarmade banditer, rouletter, baccarat, chemin de fer, tärning, kontrollerad stötpoker, men eftersom Meredith var ointresserad av spel blev kvällen tråkig. Visst var kvinnorna som bjöd på fri champagne vackra, men deras leenden och ögonkast var professionellt provokativa för att få gästerna på bättre humör att tömma plånboken.

Fortfarande levde Bahamas säkert på smuggling, tänkte Meredith, och lika säkert hade maffian många och stora fingrar med i spelverksamheten och det var självklart en lysande affär. Det fanns ju inget annat att göra på öarna än att roa sig som turist och då blev spelpalatset en naturlig magnet. Meredith kunde inte förstå kittlingen av att förlora en förmögenhet på roulett. Drömmen om att vinna och bli stormrik på en enda kväll var ju dömd att misslyckas, det var alltid banken som vann. När han såg folk stirra på det

snurrande hjulet med hypnotiserade ögon fick han bara lust att gäspa.

Bilen körde mjukt längs kustvägen, och förutom vid Casinot var det här de stora villorna låg. Det glödande solklotet sjönk ner i havet och det utgjorde som alltid en imponerande syn när vattnet brann, men det gick snabbt och därefter kom det täta, kompakta mörkret. Bara enstaka, guppande lanternljus avslöjade att än fanns båtar ute till havs. Vägen svängde svagt mot sydväst, och Meredith visste att innanför en smal landremsa fanns det som kallades Lake Killarney men som var ett jättelikt träsk, omgivet av ett buskområde och en mycket ogästvänlig plats. Bilen saktade farten, körde in på en smal väg markerad med privatskylt och stannade framför höga järngrindar försedda med taggtråd. Murarna till grindarna var också försedda med taggtråd på krönet och det som blänkte måste vara krossat glas. Hans värd måste vara mån om sin integritet. Chauffören steg ur och gick fram till ett litet skåp som han öppnade med en nyckel. Han tog en telefonlur och sa något som Meredith inte kunde höra men strax svängde grindarna upp och chauffören körde sakta upp på en sandväg upp till en stor villa med mörkt, dystert utseende i det svaga ljuset från lyktor i trädgården. Chauffören öppnade bakdörren och gjorde honnör som tecken på att resan var slut.

Meredith gick mot huset och plötsligt slogs dubbeldörrarna upp och en man kom ut för att möta honom. Han var omkring sextio år, med mörkt, slätkammat hår, buskiga hopväxta ögonbryn, tunna läppar och höknäsa. Ögonen var så mörkbruna att de knappt syntes då han hade husets ljus från dörrarna i ryggen. Han var klädd i smoking och Meredith tänkte att det inte var särskilt taktfullt då han visste att hans gäst var informellt klädd.

- Mr Jones, ni är mycket välkommen.

Han tryckte hjärtligt Merediths hand och förstärkte med att klappa honom i ryggen. Varligt förde han in honom i huset och de kom in i en liten hall, klädd med guldskimrande mosaikbilder som bildade mönster som tagna från antika mattor. Meredith kände igen mannens röst från stranden, det mjuka men ändå hårda, och även om engelskan lät perfekt fanns en accent som var svår att härleda. Han var fullig utan fetma och gjorde ett kraftfullt, dynamiskt intryck.

- Låt oss gå upp en trappa.

Trappan var gjord av ädelträ och räcket hade inslag av silver. Det kändes som aningen för mycket show för Meredith, men var och en hade ju sin smak. Värden höll handen lätt mot hans rygg och styrde mot ett långsmalt rum med soffor, fåtöljer och stolar klädda med mörkröd sammet. På kortväggarna hängde några oljemålningar som Meredith kunde identifiera som Corot och Degas. Om de var äkta kunde han förstå säkerhetsåtgärderna. Långväggen var helglasad och vette mot havet. Nere vid strandkanten fanns ett antal lyktor i rad som lyste upp det nattsvarta vattnet och en stenpir med några stora båtar förtöjda.

- Vad vill ni ha att dricka, mr Jones?

- Whisky om det finns. Skotsk, utan is.

- Låt oss dricka skotskt. Jag vet inte så mycket om Skottland och invånarnas kapacitet i andra avseenden, men whisky kan dom göra.

Han höll upp Chivas Regal, med kvalitetsbeteckningen 22 år gammal, i kristallglas, räckte till sin gäst och skyldrade med sitt glas och log tillgivet.

- Än en gång välkommen, mr Jones.

- Tack. Vad ska jag kalla er?

Mannen skrattade till och ruskade på huvudet.

- Så oartigt av mig. Jag ber tusen gånger om ursäkt. Mitt namn är Nader Zargar. Affärsman. Iranier. Nu vet ni det mesta om mig.

De drack och whiskyn var len som en persika mot gommen. Det uppstod en liten tystnad som så ofta när två främlingar söker en gemensam brygga att stå på. Meredith öppnade konventionellt:

- Ni har ett vackert hus.

- Tack. Det är inte så ofta jag är här, men jag är belåten med huset.

- Hur är det med er son?

- Förlåt?

Zargar verkade förbryllad.

- Pojken på flytmadrassen.

- Åh. Nej, han är inte min son. Tyvärr måste både han och föräldrarna ge sig iväg med eftermiddagsplanet, men de bad mig tacka er av hela hjärtat och vad ni önskar har jag lovat att uppfylla.

- Kanske en whisky till då. Den är utsökt.

Zargar fyllde på i hans glas men inte i sitt eget, han hade bara smuttat på det.

- Var det mamman som tog hand om honom på stranden?

- Det var barnjungfrun och hon hade honom under sin vård.

Ett uttryck av undertryckt raseri skymtade förbi i hans mörka ögon men munnen förblev svagt leende.

- Hon har ... fått andra uppgifter. Men låt oss tala om er istället. Jag är nyfiken på en så modig karl. Om inte ni funnits hade Re ... pojken varit död nu till oändlig sorg för hans föräldrar. Det är så många och skiftande strömmar utanför kusten att det inte skulle ha gått att finna honom ens med helikopterspaning. Jag vet bara att ni heter Meredith Jones och vad jag kan förstå är ni engelsman.

- Tja, jag är född i Indien men visst är jag tvättäkta britt.

- Indien? Er far kanske arbetade inom kolonialstyrelsen?
- Han var tjänsteman och jag föddes strax innan England förlorade juvelen i kronan. Han kunde en hel del om livsmedelstransporter och lagring och blev kvar en tid men trivdes inte alls.

Zargar nickade.

- När förhållandena ändras i ett land förlorar man ofta sin förankring i det. Då bör ni vara omkring 38 år?

- Stämmer precis.

- Ni ser yngre ut.

Meredith smålog.

- Det borde kännas som en komplimang men jag anstränger mig för att se mognare ut. Mina kunder vill göra avtal med en erfaren man.

- Såå? Ni är också affärsman? Det var intressant. Är ni er egen eller arbetar ni för ett företag?

På brittiskt vis tyckte Meredith inte om att berätta om sig själv. Amerikanerna han kände var burdusa och pumpade honom på hans privatliv och berättade utan anmaning om sig själva, hustrur, barn, den besvärliga svärmodern, de hemska amorteringarna på villan, alkoholproblemen, förhållandet till Gud och hur man dekadade ner sig på den där kongressen i Chicago när man tagit ett par glas för mycket. Tydligen var iranierna av samma intimt vetgiriga slag.

- Både och. Ett storföretag köpte en uppfinning som jag gjort, och jag följde med i köpet och min uppgift är att göra den internationellt lönande.

- Så intressant. Det måste ni berätta mer om.

En vitjackad man öppnade en dörr och sa något och Zargar reste sig.

- Då är middagen klar. Jag hoppas den ska smaka. Min kock räknas som en av de allra yppersta men sånt ska jag

förstås inte säga i förväg för att inte väcka för stora förväntningar.

Matsalen var flexibel med skjutbara väggar och även den med utsikt mot havet. Där fanns mer konst på väggarna:

Picasso i en begriplig period, Chagall, en liten Toulouse Lautrec, ytterligare en Corot, en Pissarro och en Turner. Zargar föreföll belåten med Merediths inspektion och lutade sig med händerna mot stolsryggen. På höger långfinger satt en guldring med en väldig, gröngnistrande sten.

- Förlåt att jag frågar, men är målningarna äkta?

- Naturligtvis.

- Är ni inte rädd för inbrott? Var och en av dom måste vara värd en förmögenhet.

- Dom är inte så lätta att komma åt. Men var så god och sitt, mr Jones. För att få vara i fred serverar vi oss vinet själva.

Bordet var långsmalt och de satt mitt emot varandra på långändan. En kritvit, manglad duk, vita sidenservetter och guldtrikar och guldbestick och förgyllda bägare att dricka ur. Det är för mycket, tänkte Meredith, nu är det definitivt för mycket. På den översta tallriken låg ett konstfullt arrangemang av skaldjur och små skivor av vit fisk. Zargar höll upp vitt vin i bägarna.

- Jag trodde inte att ni muslimer drack alkohol, anmärkte Meredith.

- Vi är perser och inte araber och vi har alltid ansett vin som en gåva från Allah. I Iran finns stora vinodlingar. Nåja, nu är det förstås annat med den nya regimen men då jag bodde där fanns inga hinder att njuta av livet. Låt oss smaka.

Det var naturligtvis ett vin som fick smaklökarna att sjunga. Meredith hade för länge sedan tappat det brittiska ointresset för mat och dryck och var kontinentalt road av

att tillfredsställa gommens krav. Skaldjur var skaldjur men kocken hade åstadkommit en sås som förstärkte och förädlade smaken. Det skulle bli en måltid att minnas, tänkte Meredith, och det var inte många sådana man fick uppleva om året.

- Jag förmodar att ni bor i London?

- Ja, jag har en liten lägenhet där.

- En angenäm stad på många sätt. Bor ni i city?

- Vid Coventry Garden på Henrietta Street. Sedan dom fick ordning på Garden har hela området ryckts upp ett par pinnhål. Ni hade rätt ifråga om er kock.

- Han är en pärla. Berätta nu om er uppfinning.

Meredith lät sitt glas fyllas på och var inte orolig för att bli berusad. Han visste hur mycket han tålde och det var åtskilligt innan man kunde märka något på honom. Det var en egenskap han var smått stolt över. Förr hade han druckit gamla vänner som hälsat på i Radley under bordet och ändå känt sig nykter.

- Det är en sorts pedagogiskt system med olikfärgade klossar som gör att eleverna lär sig stava engelska språket på ett både intuitivt och erfarenhetsmässigt sätt, dom blir bekanta med orden på ett helt annat vis än tidigare. Det finns opartiska undersökningar som visar att eleverna lär sig engelska omkring 30 procent snabbare och effektivare med mina klossar. British Educational Systems & Tools köpte alltså patentet och eftersom det är ett av världens ledande företag ifråga om undervisningsmaterial satsade dom hårt på det här.

Zargar hade lyssnat uppmärksamt och hällde i mera vin. Han tryckte på en dold knapp och uppässaren kom genast in och bytte fat till en aromatisk soppa, även den doftade skaldjur.

- Säljer ni överallt i världen? undrade Zargar.

- Javisst. Engelskan är ju världsspråket och varje land försöker lära skolbarnen engelska för att dom ska få större chanser som vuxna.

- Det stämmer. Så var det i Iran också, förr. Nu vet jag inte. Ni kanske har varit i Iran med er uppfinning?

Meredith kände sig behaglig till mods. Zargar var visserligen frågvis men det kunde ju tyda på ett äkta intresse och inte bara artig konversation. Plötsligt hördes ett tjut nedanför trappan, följt av ett tungt stönande. Zargar rusade upp från stolen och lyssnade spänt. Ett nytt tungt stön. Iraniern kastade servetten och skyndade in i det angränsande rummet och utan ett ord sprang han ner för trappan. Meredith blev sittande kvar, osäker på vad han skulle göra.

Det hade låtit som om någon skadats allvarligt.